

SİYASETİN DİJİTAL MİMARİSİ: SOSYAL MEDYA

Prof. Dr. Esat ARSLAN
Doç. Dr. Onur Başar ÖZBOZKURT
Fatma YEŞİLKUŞ

© Copyright **2020**

Bu kitabın, basım, yayın ve satış hakları Akademisyen Kitabevi A.Ş.'ne aittir. Anılan kuruluşun izni alınmadan kitabın tümü ya da bölümleri mekanik, elektronik, fotokopi, manyetik kâğıt ve/veya başka yöntemlerle çoğaltılamaz, basılamaz, dağıtılamaz. Tablo, şekil ve grafikler izin alınmadan, ticari amaçlı kullanılamaz. Bu kitap T.C. Kültür Bakanlığı bandrolü ile satılmaktadır.

ISBN

978-605-258-960-1

Kitap Adı

Siyasetin Dijital Mimarisi: Sosyal Medya

Yazarlar

Prof. Dr. Esat ARSLAN

Doç. Dr. Onur Başar ÖZBOZKURT

Fatma YEŞİLKUŞ

Yayın Koordinatörü

Yasin Dilmen

Sayfa ve Kapak Tasarımı

Akademisyen Dizgi Ünitesi

Yayıncı Sertifika No

25465

Baskı ve Cilt

Sonçağ Matbaacılık

Bisac Code

POL050000

DOI

10.37609/akya.619

GENEL DAĞITIM

Akademisyen Kitabevi A.Ş.

Halk Sokak 5 / A

Yenişehir / Ankara

Tel: 0312 431 16 33

siparis@akademisyen.com

www.akademisyen.com

ÖNSÖZ

Rahatlıkla söyleyebilirim ki, 25 yılı geride bıraktığım akademi dünyasındaki tüm çalışmalarım ve birikimim “Veri Bilim”in sosyal bilimler alanına girmesini desteklemek ve bu alanda çalışan genç araştırmacıları özendirmekle geçmiştir. “Veri Bilim”in olmazsa olmazlarından birisi de iyi bir matematik eğitiminden geçmektedir. Bu nedenle akademik dünyanın kapısını aralayanların, her alanda uzmanlaşabilmek için matematiği öğrenmesinin ve algoritmik düşünce yeteneği kazanmasının, onlara çalışacakları sektörde yetkinlik kazandıracağı yadsınamaz bir gerçektir. Bu konuda akademik hayatımın ilk yıllarında kendisini yakinen tanımak fırsatı yakaladığım Bilkent Üniversitesi’nde birlikte olmaktan büyük onur duyduğum, ülkemizin yetiştirdiği büyük bilim adamı ve “Hocaların Hocası”, dünyaca ünlü Türk tarihçiliğinin büyük ismi merhum Prof. Dr. Halil İnalçık’ın bu konudaki açılımları bana her zaman yol gösterici olmuştur. Nacizane olarak ifade etmem gerekirse benim yapmaya çalıştığım da onu taklit etmekten başka bir yol olmadığını içtenlikle vurgulamak isterim.

İnalçık Hoca, tarih alanında yüksek lisans eğitimi yapacakların matematik ve programlama eğitimi almalarını istemiş, matematiği müfredata aldırması. Uzunca yıllar kaldığı Amerika’dan esinlenerek pozitif bilimlerin her alana girdiğini belirterek, “Siyaset bilimi ve uluslararası ilişkiler okuyanların bile programlama ve matematik öğrendiğini” her fırsatta vurgulardı. Işıklar içerisinde yatsın. Onun bu açılımının nedeni ise son derece açıktı. “X” ile “Y” arasında akıl yürütme yoluyla ispatlanabilir bir ilişki kuramayanlar, olaylar, olgular arasında karşılaştırma ve mantıklı bir ilişkiyle bağlantı kuramadıkları ve bunları karar vericilere aktaramadıkları için, birçok olayın tekrardan oluşumuna dolaylı katkıda bulunurlar. Daha doğru bir ifadeyle, ister millî ve bölgesel olsun isterse küresel olsun liderler, sayısız değişkenin etkili

olduğu dış politika zemininde hamlelerini evrensel bir rasyonalite düzleminde gerçekleştiremezler. Neden? Nedeni açıktır. Hatalar, zincirleme reaksiyonlar gibi birbirlerini takip eder, bu da toplumların geri kalmasındaki en büyük etmeni oluşturur. Bilimsel verilerle elde edilmiş bilgilerin dışında kalanları göz önüne alınmamasını bilimsel bir ilke olarak ortaya koyan Max Weber, onun için “Tarihte alınacak en büyük ders ondan ders almamaktır” özdeyişini günümüze ışık tutacak tarzda dillendirmiştir. Bu nedenle, insanı merkeze oturtan, sosyal bilimlere, birincil olarak, insanoğlunun en önde gelen gereksinimlerine ve çözümlerine odaklanmıştır.

İkincisi “karşılaştırma” yapmaktır. Çünkü “karşılaştırma yapmak sosyal bilimlerin laboratuvarıdır”. Sosyal bilimlerin birincil amacı; hemen her bakımdan değişen ülke ve dünya koşullarında bilgiye dayalı karar alıp problem çözebilen etkin bireyler yetiştirmek ve karar vericilere optimum karar önerileri sunabilmektir. “Politik İlgi ile Politik Katılım Arasındaki İlişkide Siyasal Açından Sosyal Medya Algısının Aracılık Rolü: Belediye Meclis Üyeleri Üzerine Mersin İlinde Bir Araştırma” başlıklı tez çalışmasından üretilen bu kitap, işte bu iki genel paradigmanın ışığında hazırlanmış, araştırmacıların ilgisine sunulmuştur. Araştırma evreni olarak Mersin Büyükşehir ve İlçe Belediye Meclisi Üyeleri seçilmiştir. Belediye Meclisi Üyeleri seçiminde halkoyuyla bir başka deyişle seçimle işbaşına geldikleri cihetle politik dağılımı da yansıttığından kaynaklanmıştır.

TV’lerin izlenme oranlarının da düştüğü, buna mukabil sosyal medyanın gücünün arttığı günümüz ortamında özellikle iktidarları değiştirebilecek seçim etmenine etki edebilecek en büyük faktörün özellikle genç kitlelere ulaşmada “sosyal medya” olduğu yadsınamaz bir gerçektir. Hele ki, günümüz Türkiye’sinde seçilme yaşının 18’e düşürülmesinden sonra gençlerin siyasete daha fazla ilgi göstermesiyle sosyal medya araçlarının seçimler üzerindeki

etkisinin oldukça artmış olduğu da gözlemlenmektedir. Bu noktadan hareketle, politik ilgi ile politik katılım arasındaki ilişkide siyasal açıdan sosyal medya algısının aracılık rolünün önemi de daha bariz bir şekilde anlaşılmaktadır.

Siyaset Bilimi literatüründe III. dalga demokrasi olarak tanımlanan demokratik batı dünyasının tarihî süreçte ortaya koyduğu mücadele ve birikim, demokrasinin bugünkü seviyeye gelmesinde etkili olmuştur. Kuşkusuz, bu etki, batı dışı toplumlara da yansımış ve demokrasi, onlar için de bir ideale dönüşmüştür. Bu bağlamda iki yüzyılı aşkın bir süredir, vesayet ve darbeler gibi demokratik pekişmenin önündeki engelleri kaldırma yönünde mücadele eden Çağdaş Türkiye Cumhuriyeti ancak II. Dalga demokrasi konumuna ulaşabilmiştir.

Öte yandan çağdaş demokrasinin kurumlarından olan siyasal partiler hem modern siyasal yaşamın hem de katılımcı demokrasinin olmazsa olmazlarındandır. Bilindiğı üzere, demokrasinin aktif birer aktörü olan siyasal parti, programını uygulamak ve üyelerini iktidara getirmek amacıyla hükümetin kontrolünü sağlamaya çalışan organize bir insan topluluğudur. Türkiye Cumhuriyeti ikinci dalga bir demokrasi olduğı cihetle lider, henüz lider sultasını kuramamıştır. Diğer bir ifadeyle, Türkiye'deki partiler, hem otoriter hem de totaliter zihniyetlere yatkın lider odaklı partilerdir. Ancak bu tür yapılan çalışmalar sayesinde demokrasi gerçek sahiplerine verilmek suretiyle gerçek halk yönetimi daha bir anlamaşacak ve yarınlarda demokrasinin pekiştirilmesi sağlanabilecektir.

Prof. Dr. Esat ARSLAN

Adana, 10. 02. 2020

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ.....	iii
KISALTMALAR LİSTESİ.....	xi

BÖLÜM I

1. GİRİŞ	1
1.1. Araştırmanın Arka Planı	1
1.2. Araştırmanın Amacı	4
1.3. Araştırmanın Problemi.....	4
1.4. Araştırmanın Önemi.....	5
1.5. Araştırmanın Hipotezleri.....	6
1.6. Araştırmanın Sayıtları	6
1.7. Araştırmanın Kapsam ve Sınırlılıkları.....	6
1.8. Tanımlar.....	7

BÖLÜM II

2. KURAMSAL AÇIKLAMALAR VE İLGİLİ ARAŞTIRMALAR	9
2.1. Politika	9
2.2. Politik İlgi	12
2.3. Politik Katılım	13
2.3.1. Politik Katılım Boyutları.....	16
2.3.2. Politik Katılımı Etkileyen Değişkenler.....	19
2.3.2.1. Yaş Etmeni.....	20
2.3.2.2. Cinsiyet Etmeni.....	20
2.3.2.3. Eğitim Etmeni.....	22
2.3.2.4. Mesleki Deneyim Etmeni.....	23
2.3.3. Politik Katılım Yöntemleri.....	24
2.3.3.1. Seçimler	24
2.3.3.2. Referandum	27

2.3.3.3. Halk Denetimi	30
2.3.3.4. Halk Vetosu.....	30
2.3.3.5. Halk Girişimi (Halk Teşebbüsü)	31
2.4. Sosyal Medya.....	33
2.4.1. Sosyal Medyanın Dijital Mimarileri.....	36
2.4.2. Siyasal Açından Sosyal Medya.....	38
2.4.2.1. Sosyal Medyada Siyasal İletişim	40
2.4.2.2. Sosyal Medyada Fikir Özgürlüğü.....	41
2.4.2.3. Sosyal Medyada Siyasal Takip	42

BÖLÜM III

3. YÖNTEM	45
3.1. Araştırmanın Amacı	45
3.2. Araştırmanın Modeli	45
3.3. Araştırmanın Evren ve Örneklemi.....	46
3.4. Veri Toplama Araçları.....	47
3.5. Verilerin Analizi	48

BÖLÜM IV

4. BULGULAR.....	49
4.1. Ölçeğe İlişkin Bulgular.....	49
4.2. Katılımcıların Demografik Değişkenlerine İlişkin Bulgular	51
4.3. Hipotezlere İlişkin Bulgular	55
4.3.1. Politik İlgi ve Politik Katılım	55
4.3.2. Siyasal Açından Sosyal Medya Algısı, Politik İlgi ve Politik Katılım.....	56
4.3.3. Politik İlgi ve Politik Katılım Arasındaki İlişkide Siyasal Açından Sosyal Medya Algısının Aracılık Rolü	58
4.4. Demografik Değişkenler ve Politik İlgi, Politik Katılım ve Siyasal Açından Sosyal Medya Algısı	59

4.4.1. Yaş Etmeni Bağlamında Politik İlgi, Politik Katılım ve Siyasal Açından Sosyal Medya Algısı	59
4.4.2. Cinsiyet Etmeni Bağlamında Politik İlgi, Politik Katılım ve Siyasal Açından Sosyal Medya Algısı.....	61
4.4.3. Medeni Durum Etmeni Bağlamında Politik İlgi, Politik Katılım ve Siyasal Açından Sosyal Medya Algısı ...	63
4.4.4. Eğitim Durumu Etmeni Bağlamında Politik İlgi, Politik Katılım ve Siyasal Açından Sosyal Medya Algısı ...	65
4.4.5. Siyasi Deneyim Etmeni Bağlamında Politik İlgi, Politik Katılım ve Siyasal Açından Sosyal Medya Algısı ...	67
4.4.6. En Sık Kullanılan Sosyal Medya Uygulaması Bağlamında Politik İlgi, Politik Katılım ve Siyasal Açından Sosyal Medya Algısı	70

BÖLÜM V

5. TARTIŞMA VE YORUM	75
5.1. Politik İlgi ve Politik Katılım.....	75
5.2. Siyasal Açından Sosyal Medya Algısı ve Politik İlgi.....	76
5.3. Siyasal Açından Sosyal Medya Algısı ve Politik Katılım..	76
5.4. Politik İlgi ile Politik Katılım Arasındaki İlişkide Siyasal Açından Sosyal Medya Algısının Aracılık Rolü	77
5.6. Demografik Değişkenler ve İlgili Ölçekler.....	78

BÖLÜM VI

6. GENEL DEĞERLENDİRME	
SONUÇ VE ÖNERİLER	81
6.1. Genel Değerlendirme ve Sonuç	81
6.2. Öneriler.....	85
7. KAYNAKÇA.....	86

KISALTMALAR LİSTESİ

ABD	: Amerika Birleşik Devletleri
ANOVA	: Tek Yönlü Varyans
BİT	: Bilgi ve İletişim Teknolojileri
CHP	: Cumhuriyet Halk Partisi
KMO	: Kaiser-Meyer-Olkin
MHP	: Milliyetçi Hareket Partisi
TBMM	: Türkiye Büyük Millet Meclisi
YÖK	: Yükseköğretim Kurulu

Diğer taraftan, politik ilginin politik katılım ile ilişkisinde sosyal medyanın çok önemli bir düzeyde aracılık rolüne sahip olması ve gelecekte de artarak önemini devam ettireceği hususundan hareketle, gerek siyasal iletişimin sağlam zeminde yürütülmesi, gerekse partilerine olan ilginin artırılması amacıyla belediye meclis üyelerinin bağlı oldukları siyasi partilerin dijital mimariye daha çok önem vermesi ve bu açıdan sosyal medya mecralarından daha etkin bir şekilde faydalanılmasının gereklerine inanılmaktadır.

7. KAYNAKÇA

1. Aalen, L., Kotsadam, A., & Villanger, E. (2019). Family law reform, employment, and women's political participation in Ethiopia. *Social Politics: International Studies in Gender, State & Society*, 26(2), 299-323.
2. Abbas, J., Aman, J., Nurunnabi, M., & Bano, S. (2019). The impact of social media on learning behavior for sustainable education: Evidence of students from selected universities in Pakistan. *Sustainability*, 11(6), 1683-1705.
3. Adegbola, O., & Gearhart, S. (2019). Examining the relationship between media use and political engagement: A comparative study among the United States, Kenya, and Nigeria. *International Journal of Communication*, 13, 1231-1251.
4. Ahmad, T., Alvi, A., & Ittefaq, M. (2019). The use of social media on political participation among university students: An analysis of survey results from Rural Pakistan. *SAGE Open*, 9(3), 1-9. Doi: 10.1177/2158244019864484
5. Ahmad, A. (2017). Masculine politics and women political participation in Punjab, Pakistan. Doctoral dissertation, Government College University.
6. Aktan, C. C. (2016). İdeal bir siyasal yönetim arayışı ve anayasal demokrasi. *Hukuk ve İktisat Araştırmaları Dergisi*, 8(2), 1-20.
7. Aktan, E. (2017). Sosyal medya ve siyasal katılım. *Eğitim Yayınevi*.
8. Aldemir, C., & Budak, C. (2018). Cam tavanı kırmak: Parlamentoda cinsiyet kotası. *Eğitim Bilim Toplum Dergisi*, 16(61), 37-64.
9. Alhabash, S., & Ma, M. (2017). A tale of four platforms: Motivations and uses of Facebook, Twitter, Instagram, and Snapchat Among college students?. *Social Media+ Society*, 3(1).
10. Altan, C. (2011). Eğitim, siyasal eğilim ilişkisi: Mersin örneği. *CÜ İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi*, 12(1), 313-329.
11. Althusius, J. (1964). *The Politics of Johannes Althusius*. Boston: Beacon Press
12. Aristoteles. (Çev. 1975). *Politika* (M. Tunçay, Çev.). İstanbul: Remzi Kitabevi.

13. Armağan, S. (1967). Türkiye’de parlamento seçimleri. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Mecmuası, 33(3), 58-71.
14. Arslan, E., Özbozkurt, O. B., Yeşilkuş, F., & Özbozkurt, N. (2019). Political participation on Twitter: An empirical survey on journalists. Al Farabi, 6th International Conference on Social Sciences, 197-211.
15. Arklan, Ü. (2016). Sosyal medyanın siyasal amaçlı kullanımı: Ağ kuşağının kullanım alışkanlıkları üzerine bir araştırma. Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesi Elektronik Dergisi, 4(2), 618-657.
16. Akyüz, Ü. (2009). Siyaset ve ahlak. Yasama Dergisi, 11(1), 93-129.
17. Aydın, A. (2019). Siyasal katılım araçları üzerinden merkezi ve yerel düzeydeki katılımın incelenmesi. Gümüşhane Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Elektronik Dergisi, 10(2), 395-403.
18. Aziz, A. (2011). Siyasette etkili iletişim teknikleri. İstanbul: Başlık Yayın. ISBN: 978-605-62061-3-9.
19. Baykal, T. (2018). Türkiye’de ilk seçimler ve yasal dayanakları. Sosyal Bilimler Araştırma Dergisi, 7(2), 190-205.
20. Baykal, T., Baykal, H., & Özbey, M. (2018). 1919 seçimlerinin Türk basınındaki yansımaları. Sosyal Bilimler Araştırma Dergisi, 7(2), 214-229.
21. Beauregard, K. (2014). Gender, political participation and electoral systems: A Crossnational analysis. European Journal of Political Research, 53(3), 617-634.
22. Beyers, J., Eising, R., & Maloney, W. (2008). Researching interest group politics in Europe and elsewhere: Much we study, little we know?. West European Politics, 31(6), 1103-1128.
23. Bode, L. (2015). Political news in the news feed: learning politics from social media. Mass Communication and Society, 19(1), 24-48.
24. Boulianne, S. (2015). Social media use and participation: A meta-analysis of current research. Information, Communication & Society, 18(5), 524-538.
25. Bryman, A., & Cramer, D. (2002). Quantitative data analysis with SPSS release 10 for Windows: A guide for social scientists. USA: Routledge. ISBN: 0-203-47154-7.
26. Burkhart, J., Eisenstein, J., Fleming, T., & Kendrick, F. (1973). Strategies for political participation. New York: Winthrop Publishers.
27. Carlsson, U., & Weibull, L. (2018). Freedom of expression in the digital media culture: A Study of public opinion in Sweden. Sweden: Nordicom. ISBN: 978-91-87957-84-0.
28. Choudhury, N. (2014). World Wide Web and its journey from web 1.0 to web 4.0. International Journal of Computer Science and Information Technologies, 5(6), 8096-8100.
29. Chu, T. H., & Yeo, T. E. D. (2018). Rethinking social media and political engagement: An examination of the disconnection practices of politically active youths in Hong Kong. In Proceedings of the 9th International Conference on Social Media and Society, 41-50. Doi: 10.1145/3217804.3217896

30. Conge, P. J. (1988). The concept of political participation: Toward a definition. *Comparative Politics*, 20(2), 241-249.
31. Curry, K. E. (2018). Politics in the social media era: the relationship between social media use and political participation during the 2016 United States Presidential Election. Dissertations and theses. Paper 4506. Doi: 10.15760/etd.6390
32. Çağlar, N., & Köklü, P. H. (2017). Yeni medyanın siyasal iletişim aracı olarak kullanımı: Siyasal partilerin resmi web sitelerine yönelik bir araştırma. *Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesi Elektronik Dergisi*, 5(1), 148-173.
33. Çakır, H., & Tufan, S. (2016). Siyasal iletişim sürecinde sosyal medya: Türkiye'de siyasi liderlerin Instagram kullanım pratikleri üzerine bir inceleme. *Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 41(2), 7-28.
34. Çam, E. (2005). *Siyaset Bilimine Giriş*. İstanbul: Der Yayınları. ISBN: 9789753530941
35. Çevikbaş, R. (2008). Türkiye'de yerel yönetimlerde yerel özerklik ve idari vesayet. *Yerel Siyaset Dergisi*, 32, 74- 86.
36. Çukurçayır, M. A., & Gökçe, G. (2004). Yerel siyaset ve katılma davranışı: Konya'da katılım eğilimleri. *Sosyal Ekonomik Araştırmalar Dergisi*, 2(3), 126-146.
37. Dahl, R. A. (1963). *Modern political analysis*. Englewood Cliffs, Prentice-Hall, Inc.
38. Daver, B. (1976). *Siyaset bilimine giriş*. Ankara: Kalite Matbaası.
39. Daver, B. (1988). Seçim sistemi ve anayasa yargısı. *Anayasa Yargısı Dergisi*, 5, 131-147.
40. Dilber, F. (2013). Siyasal katılıma etki eden psikolojik faktörler ve seçmen tercihinin etkisi: Karaman seçmenleri üzerine bir alan araştırması. *Akademik Bakış Dergisi*, 35, 1-21.
41. Dostie-Goulet, E. (2009). Social networks and the development of political interest. *Journal of Youth Studies*, 12(4), 405-421.
42. Dursun, D., Bayram, A. K., Söğütü, İ., Bingöl, Y., Çaha, Ö., Demirel, T., & Beriş, H. E. (2013). *Siyaset bilimi*. Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi.
43. Duverger, M. (1972). *The study of politics*. New York: Crowell.
44. Düz, B. (2018). Referandum ile demokratik katılım tartışmasında Türkiye'de Ak Parti örneği. *Yüksek Lisans Tezi*, İstanbul Gelişim Üniversitesi.
45. Ekren, A. (2017). 1979-1995 İran-ABD ilişkileri. *Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 2(1), 146-155.
46. Ekström, M., & Östman, J. (2013). Information, interaction, and creative production: The effects of three forms of internet use on youth democratic engagement. *Communication Research*, 42(6), 796-818.
47. El Rahman, S. A., AlOtaibi, F. A., & AlShehri, W. A. (2019). Sentiment analysis of Twitter data. In *International Conference on Computer and Information Sciences*, 1-4. Doi: 10.1109/s efo.2019.8716464

48. Erdoğan, E. (2015). Siyasal psikoloji siyasal katılım hakkında ne öğretebilir? Gezi Protestoları'na katılanlar üzerinden bir değerlendirme. *Siyasal Bilimler Dergisi*, 3(1), 31-58.
49. Facebook Resmi Web Sitesi, https://tr-tr.facebook.com/pg/facebookapp/about/?ref=page_internal, Erişim Tarihi: 20.12.2019.
50. Fountain, M. (2017). Social media and its effects in politics: The factors that influence social media s efor political news and social media use influencing political participation. Doctoral dissertation, The Ohio State University.
51. Frieden, J. (2017). The politics of the globalization backlash: Sources and implications. Unpublished Manuscript, Department of Government, Harvard University.
52. Gaile, S. M. (2013). The role and functions of social media in modern society. Is social media worthwhile for local media?. *Journalism Research*, 6, 43-62.
53. Gandhi, J., & Lust-Okar, E. (2009). Elections under authoritarianism. *Annual Review of Political Science*, 12, 403-422.
54. Gest, J. (2016). The new minority: White working class politics in an age of immigration and inequality. New York, NY: Oxford University Press. ISBN: 9780190632540.
55. Getachew, A., & Beshah, T. (2019). The role of social media in citizen's political participation. In *International Working Conference on Transfer and Diffusion of IT Proceedings*, 487-496.
56. Global Digital Report. (2019). Essential insights into how people around the world use the internet, mobile devices, social media, and E-Commerce. We Are Social, Hootsuite.
57. Göker, G., & Doğan, A. (2011). 2010 Referandumunda türk basınının siyasal gündemi: Hürriyet, Haber Türk, Zaman ve Yeni Şafak örneğiyle. *Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesi Elektronik Dergisi*, 2, 45-69.
58. Gözler, K. (1988). Halkoylamasının değeri. *Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi*, 40(14), 97-113.
59. Gözler, K. (2017). Referandum mu, plebisit mi. *Türk Anayasa Hukuku Sitesi*. Erişim adresi: <http://www.anayasa.gen.tr/plebisit.Pdf>.1-19.
60. Graciya, G., & Viswam, D. (2018). Freedom of expression in social media: A political perspective. *Resarch Review International Journal of Multidisciplinary*, 110-113.
61. Güçdemir, Y., & Göksu, A. G. O. (2015). Sosyal medyanın siyasal iletişim aracı olarak kullanımı: Barack Obama'nın 2012 başkanlık seçim kampanyası ile Recep Tayyip Erdoğan'ın 2014 cumhurbaşkanlığı seçim kampanyasının incelenmesi. *İletişim Çalışmaları Der'in Yayınları*, 45-61.
62. Güldiken, N., Kaya, G. (2004). Türk siyasal katılımında bir parametre: 12 Eylül 1980. *Cumhuriyet Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi*, 5(2), 105-111.

63. Hair, J.F., Hult, G.T.M., Ringle, C.M. & Sarstedt, M. (2017) A primer on partial least squares Structural equation modeling (PLS-SEM). 2nd Edition, Sage Publications Inc., Thousand Oaks, CA
64. Heywood, A. (2017). Siyaset (B. B. Özipek, & B. Seçilmişoğlu, A. Yayla, & H. Y. Başdemir, Çev.). Ankara: Liberte Yayınları (Orijinal çalışma 1997 yılında yayımlanmıştır). ISBN: 978-975-250-015-3
65. Hitendra, J. P. & Surwade, Y. P. (2018). Web technologies from web 2.0 to web 4.0. IJSART, 4(4), 810-814.
66. Holt, K., Shehata, A., Strömbäck, J., & Ljungberg, E. (2013). Age and the effects of news media attention and social media use on political interest and participation: Do social media function as levellers?. *European Journal of Communication*, 28(1), 19-34.
67. İnaç, H., & Ünal, F. (2015). Türkiye’de kamu yönetiminin denetlenmesinde yönetimde açıklığın önemi ve uygulama düzeyi. *Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 18, 1-22.
68. Janelle, D. G. (2016). Alienation and globalization. Book chapter of surviving globalism: The social and environmental challenges. USA: Springer.
69. Johnson, T. P. (2014). Snowball sampling: Introduction. *Wiley StatsRef: Statistics Reference Online*.
70. Kalaycıoğlu, E. (2013). Siyasal katılmanın anatomisi. *Bilim Akademisi Derneği*, 34, 1-6.
71. Kapani, M. (2007). Politika bilimine giriş. *Bilgi Yayınevi*. ISBN: 975-494-000-2.
72. Kaplan, A. M., & Haenlein, M. (2010). Users of the World, unite! The challenges and opportunities of social media. *Business Horizons*, 53(1), 59-68.
73. Karadeniz, Y. (2018). Demokratik referandum ilkeleri ışığı altında Türkiye’deki 1987 halkoylamasına yönelik bir analiz. *Uluslararası Politik Araştırmalar Dergisi*, 4(2), 58-74.
74. Karakartal, B. (1984). Bir siyasal katılma türü olarak referandum ve 1961 Türk anayasa referandumu. *İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Mecmuası*, 38(4), 161-206.
75. Kaya, B. (2013). Sosyal bilgiler öğretmen adaylarının vatandaşlık algıları ile politik ilgi ve katılımları arasındaki ilişkinin incelenmesi. *Doktora Tezi*.
76. Khan, M. Y., Javeed, A., Khan, M. J., Din, S. U., Khurshid, A., & Noor, U. (2019). Political participation through social media: Comparison of Pakistani and Malaysian youth. *Open Access Journal*, 7, 35532-35543. Doi: 10.1109/ACCESS.2019.2904553
77. Keskin, S., & Sönmez, M. F. (2015). Liderler ve takipçileri: Siyasi parti liderlerinin Twitter performansları ve takip ilişkisi. *Selçuk İletişim*, 9(1), 339-362.
78. Khanzode, C. A., & Sarode, R. D. (2016). Evolution of the World Wide Web: from Web 1.0 to 6.0. *International Journal of Digital Library Services*, 6(2), 1-11

79. Kietzmann, J. H., Hermkens, K., McCarthy, I. P., & Silvestre, B. S. (2011). Social media? Get serious! understanding the functional building blocks of social media. *Business Horizons*, 54(3), 241-251.
80. Kim, Y., & Chen, H. T. (2016). Social media and online political participation: The mediating role of exposure to cross-cutting and like-minded perspectives. *Telematics and Informatics*, 33(2), 320-330.
81. Knutsen, C. H., Gerring, J., Skaaning, S. E., Teorell, J., Maguire, M., Coppedge, M., & Lindberg, S. I. (2018). Economic development and democracy: An electoral connection. *European Journal of Political Research*, 58(1), 292-314.
82. Köken, E. (2016). Büyükşehir belediye meclisi. *Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi*, 65(4), 3511-3528.
83. Kroh, M. & Könnecke, C. (2014). Poor, unemployed, and politically inactive? *DIW Economic Bulletin*.
84. Lane, R. E. (1965). *Political life*. New York: The Free Press.
85. Lasswell, H. D. (1950). *Who gets what, when, how*. P. Smith. ISBN: 978-0844612775
86. Lorenzini, J., & Giugni, M. (2012). Employment status, social capital, and political participation: A comparison of unemployed and employed youth in Geneva. *Swiss Political Science Review*, 18(3), 332-351. Doi:10.1111/j.1662-6370.2012.02076.x
87. Lupia, A., & Philpot, T. S. (2005). Views from inside the net: How websites affect young adults' political interest. *Journal of Politics*, 67(4), 1122-1142.
88. Mendelsohn, M., & Parkin, A. (2001). *Referendum democracy: Citizens, elites and deliberation in referendum campaigns*. Springer. ISBN: 978-1-4039-0096-8.
89. Mesfin, B. (2008). *Democracy, elections & political parties: A conceptual overview with special emphasis on Africa*. Institute for Security Studies Papers, (166), 1-12.
90. Milazzo, A., & Goldstein, M. (2017). Governance and women's economic and political participation: Power inequalities, formal constraints and norms. *The World Bank Research Observer*, 34(1), 34-64. Doi: 10.1093/wbro/lky006
91. Milbrath, L. W. (1965). *Political participation: How and why do people get involved in politics?*. Chicago: Rand McNally College Publishing Company.
92. Milbrath, L. W., & Goel, M. L. (1977). *Political participation. How and why do people get involved in politics*, Chicago: Rand McNally College Publishing Company.
93. Musonera, E. (2018). Instagram: A photo sharing application. *Journal of the International Academy for Case Studies*.
94. Nachmias, D. (1974). Modes and types of political alienation. *The British Journal of Sociology*, 25(4), 478-493.

95. Nath, K., Dhar, S., & Basishtha, S. (2014). Web 1.0 to web 3.0-evolution of the web and its various challenges. In 2014 International Conference on Reliability Optimization and Information Technology (ICROIT), 86-89.
96. Neumayer, C., & Farkas, J. (2018). Disguised propaganda from digital to social media. In Second International Handbook of Internet Research. Springer.
97. Newman, N., Fletcher, R., Kalogeropoulos, A., & Nielsen, R. (2019). Reuters Institute Digital News Report 2019. Reuters Institute For The Study of Journalism.
98. Norris, P. (1997). Political communications. In developments in British politics, Palgrave, London. 75-88.
99. Ohme, J., Marquart, F., & Kristensen, L. M. (2019). School lessons, social media and political events in a get-out-the-vote campaign: Successful drivers of political engagement among youth?. Journal of Youth Studies, 1-23. Doi: 10.1080/13676261.2019.1645311
100. Okçabol, R. (2008). Globalization, political exclusion, and the role of NGOs with special reference to Turkey. Boğaziçi Üniversitesi Eğitim Dergisi, 25(1), 9-23.
101. Olgun, K. (2011). Türkiye'de cumhuriyetin İlanından 1950'ye genel seçim uygulamaları. Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi, 27(79), 1-36.
102. Olgun, K. (2012). Osmanlı Meclis-i Mebusanı'nda ara seçimler (1908-1912 Dönemi). Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi, 82, 1-23.
103. Olsen, M. E. (1969). Two categories of political alienation. Social Forces, 47(3), 288-299.
104. Özbudun, E. (2000). Contemporary Turkish politics: Challenges to democratic consolidation.
105. Özdemir, G. (2018). Huntington'un demokratikleşme dalgaları bağlamında türk demokratikleşmesine bakış ve 15 Temmuz'un önemi. Türkiye Siyaset Bilimi Dergisi, 1(1), 17-35.
106. Özkan, T. (2012). Demokratikleşme sürecinde Türkiye'nin referandumla sınavı. Yüksek Lisans Tezi, Pamukkale Üniversitesi.
107. Özkaynar, K., Altunışık, R., & Yolcu, T. (2017). Facebook ve Twitter kullanıcılarının siyasal katılım eğilimlerinin incelenmesi üzerine bir araştırma. Siyaset, Ekonomi ve Yönetim Araştırmaları Dergisi, 5(5), 99-109.
108. Parmelee, J. H., & Roman, N. (2019). Insta-Politics: Motivations for following political leaders on Instagram. Social Media+ Society, 5(2), 1-12. Doi: 10.1177/2056305119837662
109. Parry, G., & Anderson, B. (1972). Participation in politics. Rowman & Littlefield Publishers.
110. Parry, G., Moyser, G., & Day, N. (1992). Political participation and democracy in Britain. Cambridge University Press. ISBN: 0-521-33602-3
111. Persson, M. (2013). Does education cause participation in politics?. University of Gothenburg, Department of Political Science. ISBN: 978-91-628-8824-4

112. Platon. (Çev. 2005). Devlet (C. Saraçoğlu, & V. Atayman, Çev.). İstanbul: Bordo Siyah Yayınevi. ISBN: 6053541813
113. Podolnjak, R. (2015). Constitutional reforms of citizen-initiated referendum: Causes of different outcomes in Slovenia and Croatia. *Revus. Journal for Constitutional Theory and Philosophy of Law*, (26), 129-149.
114. Pontes, A., Henn, M., & Griffiths, M. (2018). Towards a conceptualization of young people's political engagement: A qualitative focus group study. *Societies*, 8(1), 1-17.
115. Prabhu, D. (2016). Application of Web 2.0 and Web 3.0: An overview. *International Journal of Research in Library Science*, 2(1), 54-62.
116. Prior, M. (2010). You've either got it or you don't? The stability of political interest over the life cycle. *Journal of Politics*, 72, 747-766.
117. Prior, M., & Bougher, L. D. (2018). "Like they've never, ever seen in this country"? Political interest and voter engagement in 2016. *Public Opinion Quarterly*, 82(1), 822-842.
118. Rainie, L., Smith, A., Schlozman, K. L., Brady, H., & Verba, S. (2012). Social Media and Political Engagement. Pew Internet & American Life Project, 19, 2-13.
119. Rebenstorf, H. (2004). Political interest—its meaning and general development. In *Democratic Development*, 89-93.
120. Reichert, F. (2018). How important are political interest and internal political efficacy in the prediction of political participation? *International Journal of Social Psychology*, 33(3), 459-503.
121. Richter, A., & Koch, M. (2008). Functions of social networking services. From CSCW to Web 2.0: European Developments in Collaborative Design Selected Papers from COOP08. 1-12.
122. Robertson, C., Fernandez, L., & Shillair, R. (2019). The political outcomes of unfriending: Social network curation, network agreeability, and political participation. *SSRN Electronic Journal*, 1-36. Doi: 10.2139/ssrn.3426216
123. Rothmund, T., & Otto, L., (2016). The changing role of media use in political participation. *Journal of Media Psychology*, 28, 97- 105. Doi: 10.1027/1864- 1105/a000204
124. Sanborn, H., Heuer, V. (2018). Internet use and political participation. In *CeDEM Asia 2018: Proceedings of the International Conference for E-Democracy and Open Government*; Edition Donau-Universität Krems.
125. Sánchez-Vitores, I. (2018). Different governments, different interests: The gender gap in political interest. *Social Politics: International Studies in Gender, State & Society*, 1-22.
126. Setälä, M. T. (1997). Theories of referendum and the analysis of agenda-setting. Doctoral dissertation, London School of Economics and Political Science.
127. Shani, D. (2009). On the origins of political interest. Doctoral dissertation, Princeton University.

128. Shapland, C. (2015). Explaining variations in political interest and participation amongst countries: a cross-national comparison. Undergraduate Honors Theses.
129. Shehata, A., & Amn , E. (2017). The development of political interest among adolescents: A communication mediation approach using five waves of panel data. *Communication Research*, 1-23.
130. Simidchieva, B. I., Engle, S., Clifford, M., Jones, A. C., Peisert, S., Bishop, M., Clarke, L. A. & Osterweil, L. J. (2010). Modeling and analyzing faults to improve election process robustness. 1-16.
131. Singh, S. P. (2014). Not all election winners are equal: Satisfaction with democracy and the nature of the vote. *European Journal of Political Research*, 53(2), 308-327.
132. Social Media Trends Report. (2019). Hootsuite's annual report on the latest global trends in social media. Hootsuite.
133. Stabile, C., & Ershler, J. (Eds.). (2015). *Constructivism reconsidered in the age of social media: New directions for teaching and learning*. USA: John Wiley & Sons.
134. Szab , A., & Oross, D. (2017). Factors of political interest-the internal and external political efficacy in different regions of Europe. *Individual & Society/Clovek a Spolocnost*, 20(4), 12-26.
135.  en, A. F., &  en, Y. F. (2015). Sosyal medya, iletişim hakkı ve ifade özgürlüğü üzerine bir değerlendirme. *Gazi Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 17(2), 122-136.
136. Şenel, S. (2014). Yerel demokrasi ve Bağcılar Belediyesi  rne i. Doktora Tezi, İstanbul Aydın Üniversitesi.
137. Tarrow, S. (2013). Contentious politics. *The WileyBlackwell Encyclopedia of Social and Political Movements*. 1-4.
138. Tekelio lu, S.,  rtlek, M. (2013). Türkiye'de siyaset ve kadın. *Sosyal ve Beşeri Bilimler Dergisi*, 5(2), 278-287.
139. Tereci, A. (2017). Siyasi partilerin y nesli ile ba  kurmada sosyal medya kullanımı üzerine bir  alı ma. Yüksek lisans tezi, Do u  Üniversitesi.
140. Theocharis, Y. & Lowe, W. (2016). Does Facebook increase political participation? Evidence from a field experiment. *Information, Communication & Society*, 19(10), 1465-1486. Doi: 10.1080/1369118X.2015.1119871
141. Tierney, S. (2018). Reflections on referendums. *International IDEA Discussion Paper*, 5.
142. Tiwari, S., & Ghosh, G. (2014). Social media and freedom of speech and expression: Challenges before the Indian law. *SSRN Electronic Journal*, 1-15.
143. Ulu , A. V. (2007). Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nin toplumsal ve siyasal yapısı: Mardin  rne inde siyasal katılım. Doktora tezi. İstanbul Üniversitesi.
144. Uysal, Y., & Atmaca, Y. (2018). Türkiye'deki merkezi ve yerel yönetim ilişkilerinin yönetişim modeli çerçevesinde değerlendirilmesi. *Uluslararası Yönetim Akademisi Dergisi*, 1(3), 411-424.

145. Uzunsakal, E. & Yıldız, D. (2018). Alan araştırmalarında güvenilirlik testlerinin karşılaştırılması ve tarımsal veriler üzerine bir uygulama. *Uygulamalı Sosyal Bilimler Dergisi*, 2(1), 14-28.
146. Van Deth, J. W. (2001). Studying political participation: Towards a theory of everything. In *Joint Sessions of Workshops of the European Consortium for Political Research*, Grenoble, 6-11.
147. Verba, S., Nie, N. H. (1987). *Participation in America: Political democracy and social equality*. University of Chicago Press. ISBN: 0-226-85296-2.
148. Verma, S. (2015). *Business communication: essential strategies for 21st century managers*. Vikas Publishing House.
149. *Women in Politics Raporu* (2019). <https://www.unwomen.org/-/media/headquarters/attachments/sections/library/publications/2019/women-in-politics-2019-map-en.pdf?la=en&vs=3303>, Erişim Tarihi: 16.12.2019.
150. Yalçınkaya, A., & Ağaoğulları, M. A. (2013). *Siyasi düşünceler tarihi*. Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi. ISBN: 978-975-06-1533-7
151. Yılmaz, E. (2010). 1946 seçimlerinde öne çıkan bazı hususlar. *Odü Sosyal Bilimler Araştırmaları Dergisi*, 1(1), 177-188.
152. Yücekök, A. N. (1987). *Siyasetin toplumsal tabanı*. Ankara: Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Yayınları.

İNTERNET KAYNAKLARI

1. <https://technoday.com.tr/facebook-sivil-bir-siyasi-tartisma-forumu-i-cin-patent-basvurusunda-bulundu/>, Erişim tarihi: 07.01.2020.
2. <https://tez.yok.gov.tr>, Erişim Tarihi: 10.01.2020.
3. <http://www.hurriyet.com.tr/gundem/son-dakika-haberi-twitter-iranin-dini-lideri-ali-hamanevin-hesabini-askiya-aldi-41417394>, Erişim Tarihi: 11.01.2020.
4. <http://marmara.gov.tr/UserFiles/Attachments/2019/04/26/95c5f61b-336b-4109-b63b-75a8e12c1e08.pdf>, Erişim Tarihi: 15.12.2019
5. <https://www.statista.com/statistics/570098/distribution-of-social-media-used-turkey/>, Erişim Tarihi: 22.12.2019.
6. <https://www.statista.com/statistics/272014/global-social-networks-ranked-by-number-of-users/>, Erişim Tarihi: 22.12.2019.
7. <https://www.statista.com/statistics/253577/number-of-monthly-active-instagram-users/>, Erişim Tarihi: 20.12.2019.
8. https://www.tbmm.gov.tr/develop/owa/kanunlar_gd.durumu?kanun_no=4764, Erişim Tarihi: 12.01.2020.
9. <https://www.thewindowsclub.com/list-of-countries-that-have-banned-social-media-for-its-citizens>, Erişim Tarihi: 28.01.2020
10. <https://www.twitter.com>, Erişim Tarihi: 07.01.2020.

YAZAR ÖZGEÇMİŞLERİ

FATMA YEŞİLKUŞ

1994 yılında Adana’da doğan Fatma Yeşilkuş, ilk ve ortaokulu Süreyya Nihat Oral İlköğretim Okulu’nda; liseyi ise Hasan Adalı Anadolu Lisesi’nde okumuştur. Akabinde, Çağ Üniversitesi’nin Uluslararası İlişkiler Bölümü’nü tam burslu kazanmış ve dereceyle mezun olmuştur. Lisans eğitimi boyunca çeşitli kurum ve birimlerde stajını gerçekleştiren Yeşilkuş, bu süreçte, Mersin Ticaret ve Sanayi Odası Projeler Birimi, Dışişleri Bakanlığı Stratejik Araştırmalar Merkezi ve Almanya’da bulunan Kehl Üniversitesi’nin Proje Birimi ve Erasmus Ofisi’nde görev almıştır. Genel olarak iletişim, liderlik, girişimcilik ve politika alanlarında 50’den fazla saygın kurum ve kuruluşlardan sertifikası olan Yeşilkuş, yüksek lisans eğitimini Çağ Üniversitesi’nde tamamlayarak yine dereceyle mezun olmuştur. Yeşilkuş’un temel çalışma alanları Yerel Siyaset, Uluslararası İlişkiler, Uluslararası İşletmecilik ve Stratejik Yönetim olmakla birlikte; bu alanlarda uluslararası yayınları bulunmaktadır. İleri düzeyde İngilizce ve temel düzeyde Fransızca bilen Yeşilkuş, Toros Üniversitesi’nde İşletme Doktora Programı’nda eğitimine devam etmektedir.

Doç. Dr. Onur Başar ÖZBOZKURT

Doç. Dr. Onur Başar Özbozkurt, 1987 yılında Mersin'in Tarsus ilçesinde doğmuştur. İlk, orta ve lise eğitimini Çağ Koleji'nde tamamlamıştır. 2004 yılında Çağ Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü kazanmıştır. İngilizce hazırlık atlama sınavını başarıyla geçerek 2008 yılında lisans eğitimini tamamlamıştır. 2009 yılında aynı üniversitenin İşletme Yönetimi Yüksek Lisans Programı'na başlamış ve Bölge Kalkınma Ajansları'nın Türkiye uygulaması ve özellikle Çukurova Kalkınma Ajansı'nı temel alan yüksek lisans tezini başarılı bir şekilde tamamlayarak, 2011 yılında programdan ikincilikle mezun olmuştur. Bu süreçte, aynı zamanda Mersin-Tarsus Organize Sanayi Bölge Müdürlüğü'nde Basın Danışmanlığı görevinde bulunan Özbozkurt, 2011 yılında Çağ Üniversitesi İşletme Yönetimi Doktora Programı'na başlamış ve 2012-2016 yılları arasında Çağ Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde Araştırma Görevlisi olarak çalışmıştır. Özbozkurt, "Uluslararası İşletmecilik Faaliyetlerinde Politik Risk Yönetim Stratejilerinin Oluşturulması ile İlgili Türk İş Dünyası ve Yatırımcıların Algısı Üzerine Nitel Bir Araştırma" başlıklı doktora tez çalışmasını başarıyla tamamlayarak, 2016 yılında doktora programından da ikincilikle mezun olmuş ve İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'ne Dr. Öğr. Üyesi olarak atanmıştır. Özbozkurt'un politik risk kavramına ilişkin kapsamlı doktora tez çalışması gerek iş dünyası gerekse bilim dünyasında büyük takdir görmüş ve Özbozkurt, sonrasında, birçok bölümde tez çalışmasının içeriğinden oluşturulan lisans derslerine girmiştir.

Özbozkurt, 2019 yılında Tarsus Üniversitesi'nde Dr. Öğr. Üyesi olarak göreve başlamış ve 2020 yılında doçentlik unvanı almış olup, üniversitenin Bilgi ve İletişim Ofisi Koordinatör Yardımcılığı, Meslek Yüksekokulu Yönetim Kurulu Üyeliği, Meslek Yüksekokulu Erasmus Birim Koordinatörlüğü ile Büro

Hizmetleri ve Yönetici Asistanlığı Programı'nda Bölüm Başkan Yardımcılığı görevini yürütmektedir. Özbozkurt, çalıştığı üniversitelerde, ön lisans, lisans ve lisansüstü düzeyde 40'dan fazla farklı ders vermiştir. 2015 yılında İspanya Cordoba Üniversitesi, 2018 yılında ise İspanya Santiago de Compostela Üniversitesi'nde misafir öğretim üyesi olarak görev almıştır. 1425 yılında kurulan, dünyanın en eski üniversiteleri listesinde ve günümüzde de dünyanın en iyi üniversiteleri sıralamasında ilk 80'de yer alan Leuven Üniversitesi'nin davetiyle "Küresel Terörizm" temalı bilimsel etkinliğe katılmıştır.

Çalışma alanları özellikle politik risk, organizasyonel psikoloji, nörostrateji, yönetim ve organizasyon olan Özbozkurt'un ulusal ve uluslararası saygın dergilerde 50'nin üzerinde yayınlanmış makalesi, kitap bölümleri, yurtiçi ve yurtdışı bildirileri bulunmakta ve birçok uluslararası bilimsel dergide editörlük ve hakemlik yapmaktadır. Özbozkurt'un danışmanlığında üç adet yüksek lisans tezi tamamlanmıştır. Birçok Sivil Toplum Kuruluşu'nun stratejik yönetiminde akademik danışmanlık görevini yürütmekte olan Özbozkurt, ileri düzeyde İngilizce ve orta düzeyde Almanca bilmektedir.

PROF. DR. ESAT ARSLAN

Prof. Dr. Esat Arslan 15 Nisan 1947 tarihinde İstanbul'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da; Kara Harp Okulu'ndan 1967 yılında, Kara Harp Akademisi'ni 1979 yılında, Silahlı Kuvvetler Akademisi'ni 1984 yılında Ankara'da tamamlayan Esat Arslan, Savunma Bilimleri, Kamu Yönetimi dallarında yüksek lisans daha sonra Türkiye Cumhuriyeti Tarihi dalında Ankara Üniversitesi'nde doktora yaptı. Şam Büyükelçiliği nezdinde askerî ataşelik görevinde de bulunan Esat Arslan Türkiye'ye dönüşünü sonrası, doçent oldu. 1994 yılında Güneydoğu Anadolu'da bir operasyonu yönetirken yaralanan Esat Arslan, Tuğgeneral rütbesindeyken 15 Kasım 1995 tarihinde sağlık nedeniyle emekliye sevk edildi. Bu tarihten sonra üniversiteye intisap eden Prof. Dr. Esat Arslan 1997-2005 yılları arasında Bilkent Üniversitesi'nde Türkiye Cumhuriyet Tarihi Koordinatörlüğü görevini icra etti. 29 Mart 2000 tarihinde Türk Silahlı Kuvvetleri'ne yapmış olduğu hizmetleri nedeniyle "Türkiye Cumhuriyeti Devlet Övünç Madalyası" ile ödüllendirildi. Ayrıca kendisine, Türkiye-Ermenistan ilişkilerine yapmış olduğu katkılardan dolayı, Avrasya Araştırmalar Merkezi (ASAM)'ın bünyesindeki Ermeni Araştırmalar Enstitüsü tarafından «2002 Yılı Özel Ödülü» verildi. 2005 yılında Mersin Çağ Üniversitesi'nde Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde göreve başlayan Esat Arslan, 2012 yılına kadar Bölüm Başkanlığı görevini halen de aynı bölümde tam zamanlı öğretim üyesi görevini sürdürmektedir. 2010-2015 yıllarında Amsterdam'da "Dünya Askeri Tarihçiler Uluslararası Yürütme Kurulu"na seçilen Esat Arslan ayrıca Türk Askeri Tarih Komisyonu Yürütme Kurulu Üyeliği'ni de yapmış ve bu görevde iken ülkemizi bu kurulun Başkanı olarak Güney Afrika, Brezilya, İspanya, İtalya, Portekiz ve Bulgaristan'da temsil etmiştir. Sekiz kitabı bulunan Esat Arslan, 2002-2012 yılları arasında TBMM Tarih Araştırma Grubu üyeliği sırasında yazmış olduğu 1852 sayfalık üç cilt halindeki «XVI. Dönem Parlamento

Tarihi Eseri 2012 Aralık ayında TBMM Meclis Başkanlığı tarafından yayınlanmıştır.

Suriye Devlet Arşivleri, İran Dışışleri Bakanlığı Belgeler Arşivi, Washington Ulusal Arşiv Dairesi ve Amerikan Kongre Kütüphanesi'nde araştırmalar yapan, Prof. Dr. Esat Arslan, SKYTURK televizyonunda dış politika yorumculuğu ATA TV ile ART televizyonlarında her hafta yayınlanan “Bakış Açısı” ve “Vizyoner” programlarının yapımcılığını ve sunuculuğunu üstlenmiştir. Çevre ülkeler, dış politika, tarih ve güvenlik konularında yayınlanmış yüzlerce İngilizce ve Türkçe makale ve bildirisi bulunan Prof. Dr. Esat Arslan, halen ulusal düzeyde yayın yapan televizyon kanallarında uluslararası ilişkiler, güvenlik ve dış politika konularında yorumculuk yapmaktadır. Prof. Dr. Esat Arslan, uzmanlık seviyesinde Osmanlıca, İngilizce, Arapça ve orta seviyede Farsça ve Makedonca bilmektedir.